

Kelimeler Susunca

– ADEM EFİLOĞLU · 15 Aralık 2014

Kelimeler susunca

Ruhumuzu esir alıyor sessizlik
Güneşin gölgesi düşüyor üzerimize
Basıp geçiyoruz zamanın izlerine
Aşkın ateşini giydirek yüreğimize
İçimizde buz devri infalleri
Susuyoruz aşka...

Kelimeler susunca

Yüreğim zonklıyor gümbür gümbür
Aklımın yaprakları düşüyor suya
Suda tebessümün yansıyor
Işık ışık dokunuyorum saçlarına
Kestane ağaçları filizleniyor uçlarından
Sanki soluğumu kesiyor dokunuşların...

Kelimeler susunca

Gözlerin konuşuyor mevsim mevsim
Bakışların aydınlatıyor çehremi
Yeniden tanımlıyor hayat kendini
Kendi varlığımızdan uzak diyarlarda
Tanıtıyor bakışların
Emsalsiz sevginin izlerini...

Kelimeler susunca

Yüreğime kazıdığın ize dokunuyorum
Yokluğunda ısladığım bulutlara küserek
Ardım sıra kalabalıklara özeniyorum
Binlerce öykü geçiyor aklımdan
Binlerce aşk hikâyesi
Yüreğime kazıdığın izinden...

Kelimeler susunca
Gülümsediğimiz aynaları düşünüyorum
Konuştuğumuz masa
Oturduğumuz sandalye
Taze yapılmış su böreği
Simit poğaçı
Ve demi koyultulmuş çayda
En çok gözlerini...

Kelimeler susunca
Yokluğunun adını koyamıyorum
İsyan taneleri kusuyor kalbim
Binlerce çiçeği kopartıyorum bahçemden
Binlerce hatırayı silerek hafızamdan
Kıyıya vuruyorum
Yorgunum
Yalan yok
Seni çok özleyorum...

Âdem Efiloğlu

NOT; SESLENDİRME NACİZANE ADEM EFİLOĞLU :)